

DOCHLUSTAĆ (3) *vb pf*

praet 3 sg m dochlustał (1). ◇ con 3 sg m by dochlustał (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z tych samych przykładów) s.v. dochłościć.

Uderzyć, zbić [komu, czemu] (3) : Ale zaś trzem woźnicá hániebnie dohluštał [!]/ Ták bárzo że lecowy nieboraczków wftał. CzahTr L2v.

dochlustać czym (1): Iż kiedy on pan [Bog] przydzye/ co nie każe płowác/ Być [utratnikowi] biczem nie dochluštał RejZwierz 122v.

W przeni (1) : Kiedyby dziś chciał ftanáć s tym to pánem ípołem/ Pewnieby fwe rozumki prędyuchno pomylił/ Prętkoby go to mi wierz Mikołay náchylił [...] Y on íam Solon mądry pewnie żeby wftał/ Bo ten nász mędrzec Rułki wnetby im dochluštał. PaprPan M2.

Synonim: dochłościć.

Formacje pochodne cf CHLUSTAĆ.